

EEN GOED GLAS

Het is nog maar kort geleden eigenlijk, de dag dat ik mijn glas-*epiphany* had. Drie jaar terug, het Duralex-tijdperk al enige tijd gepasseerd, dronk ik wijn het liefst uit een zo groot mogelijk, al dan niet kristallen, glas. Dan kwamen de aroma's zo mooi los, en zo'n joekel met een klein laagje wijn erin voelde bovendien zo luxe. Specifieke glazen voor elk type wijn? Ik weet nog dat ik het een doorzichtige marketingtruc vond. Die luxueuze grote, nota bene mondgeblazen, Chinese glazen die ik tot dan toe thuis gebruikte, kostten in de beroemde Zweedse designwinkel maar anderhalve euro...

Tot ik een wijnglazenworkshop meemaakte tijdens een proeverij. De geuren van een strakke, frisse, stuivende witte wijn, zoals een Sauvignon Blanc, bleken in een wijd glas haast te verdwijnen in vergelijking met een kleiner, smaller glas!

Eigenlijk kwam het erop neer dat die grote, brede glazen alleen goed werkten bij een krachtige, houtgerijpte rode wijn. Inmiddels ben ik verpest en zweer ik bij mijn Oostenrijkse kristalglaswerk. Hoe lichter en dunner, hoe fijner. Het vormt dan geen barrière tussen jou en de wijn, maar laat hem optimaal uitkomen. Met zo'n ultralicht glas kun je bovendien heerlijk swirlen, oftewel de wijn erin rond laten draaien als je het glas ontspannen vasthoudt aan zijn steel. En kristal fonkelt en klinkt natuurlijk ook nog eens mooier.

Is het trouwens niet raar dat leden van de koninklijke, adellijke en politieke elites hun wijnglazen vaak niet bij de steel vastpakken maar gewoon met de hand om de kelk? Ja, héél erg raar zelfs. Een oud gebruik wint het daar van logisch verstand en liefde voor wijn. Een steel is juist bedoeld om de wijn niet op te warmen met de lichaamswarmte van je hand. Bijkomende voordelen zijn dat je de wijn fijn in het glas kunt walsen, om de aroma's beter vrij te laten komen, én dat je geen vette hand- en vingerafdrukken op de kelk achterlaat. Waarom doen Máxima, Beatrix en Obama dat dan wél? De achterliggende reden is een historische en nogal elitaire. In een

Ondanks de collateral damage is het de beste investering die ik ooit heb gedaan

ver verleden, laten we zeggen in de achttiende eeuw, toen wijnglazen steeds vaker voorzien werden van stelen en kristal ingeburgerd

raakte bij de hogere lagen van de samenleving, werd het vasthouden van het glas bij de kelk een teken van welvaart. Je liet daarmee zien dat je schone handen had en geen vuil werk hoefde te doen. Met jouw reine en welriekende handen kon jij het glas gewoon vol omvatten zonder dat het smerig werd. De steeltjes, die waren om vastgepakt te worden door het voetvolk, de harde werkers met hun vieze, stinkende handen! Hoe walgelijk en achterhaald iedereen deze achterliggende ideeën nu ook zal vinden, het gebruik verandert niet zo snel.

Je begrijpt dat ik niet van deze elitaire fratsen gediend ben. Wel vind ik inmid-

dels dat een echte wijnliefhebber geen betere investering kan doen dan het aanschaffen van goede, wijnspecifieke glazen. Ondanks de collateral damage als je een pootje afbreekt in de vaatwasser of bij het poleren... ai! Dat leer je gelukkig gauw af na het eerste bezoekje aan de glasbak met de dure overblijfselen. Het is pas echt zonde als een mooie, kostbare wijn niet tot zijn recht komt omdat je hem uit het verkeerde glas proeft. Goede wijn behoeft geen krans, maar wel een goed glas! ■

KARIN LEEUWENHOEK IS THEOLOOG, VINOLOOG EN COMMUNICATIEWETENSCHAPPER. ZE HEEFT NEGENTIG ITALIAANSE OLIJFBOMEN, MAAR HOUDT VOORAL VAN WIJN - EN EROVER FILOSOFEREN. ZIE OOK HAAR WIJNBLOG VINOBLOGIE.NL

